

-- 6° αφιέρωμα στο Ιταλικό σινεμά 2020 --

Ο ΑΛΛΟΣ ΕΑΥΤΟΣ

Η τρελή χαρά

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: Lotus, RAI - 2016, 120'
ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Paolo Virzì
ΣΕΝΑΡΙΟ: Paolo Virzì
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Valeria Bruni Tedeschi
Micaela Ramazzotti

επιμέλεια enzob.

περίληψη

Θεαματικές περιπέτειες δυο απίθανων ασθενών σε θεραπεία ανάρρωσης σε ένα ψυχιατρικό ίδρυμα.

Η πρωταγωνίστρια, Beatrice, πάσχει από ψύχωση και έχει χαρακτήρα και παρελθόν εξωφρενικά και απρόβλεπτα, τονισμένα από την παθολογία της.

Η Donatella, συμπρωταγωνίστρια και πιστή συνοδοιπόρος στις ατυχίες που θα τους συμβούν, αντίθετα νοσηλεύεται για καταθλιπτικό σύνδρομο που επιδεινώθηκε από τις συγκρούσεις και τις απογοητεύσεις.

Καταφέροντας τυχαία να αποδράσουν, εμπλέκονται σε μια σειρά περιπετειών, πάντα καταδιωκόμενες από το προσωπικό του ιδρύματος που είναι υπεύθυνο για τη φυγή, τις φέρνει σ' ένα εμπορικό κέντρο, όπου κλέβουν ένα αυτοκίνητο από ένα άνδρα που τις μετέφερε, σε μια μάντισσα η οποία αποκαλύπτει οδυνηρό παρασκήνιο αμφοτέρων, και στη μητέρα της Donatella για μια νυκτερινή νοσηλεία.

Η βραδιά τους κλείνει στο Viareggio, στο μπαρ που δούλευε η Donatella την οποία, λόγω μιας διαμάχης την κρατούν εσώκλειστη, ενώ η Beatrice το ξανασκάει, στον πρώην άνδρα της απ' τον οποίον καταφέρνει να κλέψει χρήματα και κοσμήματα.

Η Donatella, φυγάζ χάρη στην έμμεση βοήθεια της Beatrice, την προφταίνει στο σπίτι της μητέρας της, όπου γυρίζεται μια ταινία, και ανακατεμένες με τους κομπάρσους ξανά κλέβουν ένα αυτοκίνητο εποχής για να ψάξουν τους θετούς γονείς του γιου της Donatella, που δεν την γνωρίζει.

Για άλλη μια φορά περιπλανώνται, ξαναβρίσκονται στο Viareggio να εκμυστηρεύονται τους καημούς τους, όπου η Beatrice ξανασυλλαμβάνεται, ενώ η Donatella το σκάει πάλι για να βρεθεί την επόμενη μέρα με τον γιο της και την ανάδοχη οικογένεια στην παραλία, καταφέροντας τελικά να έρθει σε επαφή μαζί του και ξαναμπαίνει στο ίδρυμα.

κριτική

Μια εκδοχή πολύ ασυνήθιστη και εναλλακτική των *film on the road*. Αν και χρησιμοποιεί ύφος συχνά χαρούμενο, ειρωνικό και τρυφερό, δεν θέλει να χρυσώσει το χάπι, αλλά να διηγηθεί το δράμα και να μας μεταδώσει ελπίδα και κατανόηση.

Η παρορμητικότητα της Beatrice κρύβει τον πόνο και τον φόβο της μοναξιάς, καλύπτοντάς τους με την εξωστρέφειά της. Ο αντίποδας της είναι ο χαρακτήρας της Donatella, ευαίσθητος και χτισμένος επιμελώς γύρω από ένα προσωπικό δράμα.

Μεταξύ τους ωστόσο - πρέπει να ληφθεί υπ' όψη ότι και οι δύο είναι φορείς ψυχιατρικών νοσημάτων - όλα είναι μια λογομαχία, ένα αλληλοβρίσιμο, μια εκμετάλλευση της μιας από την άλλη, μια ασυμφωνία χαρακτήρων που δεν συμβαδίζουν. Παρ' όλα αυτά, υπάρχει και η πιθανότητα δυο τέτοιοι άνθρωποι να ταυτίζονται και να ταιριάζουν γιατί υποφέρουν για την ανώμαλη φύση τους, και πάνω απ' όλα να καταλαβαίνονται ως γυναίκες, δεδομένου ότι πολλοί από τους μπελάδες που βιώνουν είναι στενά συνδεδεμένοι στο ανδρικό σύμπαν, το οποίο περιγράφεται με ύφος ρητά και αποκλειστικά αρνητικό.

Ο Virzì είναι ένας σκηνοθέτης που δεν παριστάνει τον διανοούμενο και που βρήκε ένα δικό του χώρο ανάμεσα στο σινεμά επίσημα δημιουργικό και στο λαϊκό, με το οποίο φλερτάρει χωρίς να πέφτει ποτέ στο "low mimetic", εκείνη η θεατρική προσέγγιση που αφηγείται τον κοινό άντρα που περνάει από μια ασάφεια στην ηθική λύτρωση (που ο Frye θέτει σε αντίθεση με το "high mimetic" χαρακτηριστικό της τραγωδίας, όπου ο ήρωας από μια κατάσταση ανωτερότητας πέφτει στην αφάνεια). Την ατέλεια του κόσμου και της ανθρώπινης φύσης την διηγείται με απόλυτο πάθος γιατί εδώ τολμάει εκείνο που δεν μπορεί να του επιτρέπεται αλλού ως το τέλος, γιατί μόνο οι τρελοί ξεπερνούν κάποια όρια, ή μόνο όποιος ξεπερνά κάποια όρια είναι (ή θεωρείται) τρελός...